

Armingenii

George Coșbuc

Pe când umbla Hristos prin țară
Lățind cuvântul său frumos,
Ovreii toți i-au scos ocară
Și cărturari de-ai lor cercară
Prilegi să piardă pe Hristos.
Așa, într-o noapte-ntunecată

Când vecinicul Mântuitor
Dormea-ntr-o casă încreștinată,
Găsitul-l-au ovreii-ndată
Și sfat făcut-au de omor.
La miezul nopții aveau să vie

La casa unde el dormea
Și, casa pentru ca s-o știe,
Au pus ca semn și mărturie
În fața casei o nuia.
Dar Dumnezeu, cel ce scoboară

Și-n gândul cel mai nevădit,
Nu lasă p-al său fiu să moară,
Căci a răscumpărării oară
Și vremea morții n-a sosit.
Și Dumnezeu orbit-a firea

Ovreilor împinși la rău,
Încât să n-aibă nicăirea
Vrun chip de-a făptui pierirea
Născutului din Dumnezeu.
La miezul nopții-n gloată mare

Ovreii pe furiș pornesc
Sunt muți ovreii de mirare,
Că ei la casa fiecare
Ca semn câte-o nuia zăresc.

Dac-am pierdut și astăzi prada,
Cu greu putea-vom s-o găsim.
Pornește-apoi răcnind grămada,
Pierândă-n zgomot toată strada
Tăcutului Ierusalim.

Dar neputând să mai găsească

Pe Christ ca să-l omoare-n somn,
Pierdut-au noaptea dușmănească
Și n-au putut să-ndeplinească
Pierirea veșnicului Domn.

Și dintr-acea zi-nainte
Rămas-a obicei, și spun,
Ca pentru aducerea-aminte
De noaptea mântuirii sfinte
Românii și-azi armingeni pun.